

ה"ת 45178/02/17 - רמי אוחנה נגד משטרת ישראל - תחנת זבולון

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 45178-02-17 אוחנה נ' משטרת ישראל - תחנת זבולון
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט יוסי טורס
מבקש	רמי אוחנה
נגד	
משיבה	משטרת ישראל - תחנת זבולון

החלטה

הבקשה והעובדות

1. המבקש הוא בעלים של קטנוע מ.ר. 67-681-72 (להלן - "הקטנוע"). ביום 10.2.17 הבחינו שוטרים באדם רוכב על הקטנוע (להלן - "החשוד"). בהמשך נצפה החשוד, לכאורה, משליך דבר מה מידו בעת הנסיעה. השוטרים חיפשו במקום ומצאו שקית ובה חומר החשוד כסם. משקל החומר החשוד כסם וסוגו אינם ברורים בשלב זה, אך צוין כי מדובר "בעשרה פאקטים של סם הנחזה כחומר חשוד כסם הרואין או קוקאין". החשוד נעצר והקטנוע נתפס על ידי השוטרים.

2. הבקשה שלפני היא בהתאם לסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), תשכ"ט-1969 (להלן - "הפסד"פ") במסגרתה עותר המבקש להשיב לו את הקטנוע. המבקש חולק על קיומו של חשד סביר שהחשוד עבר עבירה כלשהי, בעת השימוש בקטנוע. בכל מקרה, טוען הוא שלא ידע ולא יכול היה לדעת שחשוד יעבור עבירה כלשהי אגב שימוש בקטנוע. בעניין זה טוען המבקש כי לחשוד אין עבר פלילי מתחום הסמים ומשכך לא הייתה כל סיבה שיחשוד שינצל את ההיתר לעשות שימוש בקטנוע לביצוע עבירת סמים או בכלל.

3. המשיבה מאשרת כי המבקש הוא הבעלים של הקטנוע. כמן כן צוין כי לא ניתן לדעת מחומר החקירה "אם המבקש ידע מה האחר מתכוון לעשות". עם זאת ביקשה המשיבה לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

4. בהתאם לסעיף 34 לפקודה, רשאי בית המשפט לקבוע מה יעשה בחפץ, לרבות בפרק הזמן שבין תפיסת החפץ, לבין סיומו של המשפט. מדובר אפוא, בהליך זמני שנועד ליתן מענה לתקופת הביניים ואין בו לקבוע בעלות, או

עמוד 1

זכויות בחפץ (בש"פ 2013/13 **מדינת ישראל נ' עודד גולן** (16.10.13)). להשלמת התמונה יובהר כי בקשה לפי סעיף 34 כאמור, רשאי להגיש שוטר, או אדם התובע זכות בחפץ. אין מחלוקת במקרה זה כי המבקש הוא הבעלים וכי הוא רשאי להגיש בקשה זו.

5. המשיבה טוענת כי היא מחזיקה בקטנוע לצורך חילוט בסופו של הליך. מובן שאין מדובר בעמדה סופית, שכן הצהרה זו ניתנה על ידי חוקר ולא על ידי תובע, ואולם המסגרת הדיונית היא שהקטנוע אינו נדרש כראיה, אלא לכל היותר לצורך בקשה לחילוט, ככל שכך יחליט תובע בסופו של יום.

6. לצורך הכרעה בבקשה יש צורך לקבוע ראשית, קיומו של פוטנציאל חילוט. במידה והתשובה לשאלה זו חיובית, יש לדון בשאלה האם קיימת דרך מידתית יותר להשיג את מטרת התפיסה. אדון בשאלות אלו להלן.

7. **פוטנציאל חילוט** - כידוע, בשלב זה די להצביע על ראיות לכאורה שיש בהן להקים פוטנציאל חילוט. נקבע בעניין זה "מן הבחינה הראייתית, לשם תפיסת רכוש, כמו גם לשם קביעתו של כל אמצעי מגביל אחר להבטחת מימוש החילוט, די בשלב הביניים, בדומה לדין בעניין מעצר נאשם עד תום ההליכים, בקיומן של ראיות לכאורה המצביעות על 'פוטנציאל חילוט', קרי על קיומו של סיכוי סביר שאם יורשעו הנאשמים, יביא הדבר לחילוט הרכוש שבמחלוקת" (בש"פ 3750/09 **אל הואשלה נ' מדינת ישראל** (2.6.09)).

8. אין מחלוקת, כאמור, שהקטנוע אינו שייך למבקש. עם זאת הסנגור מסכים שניתן עקרונית לחלטו בסופו של הליך, אם יורשע החשוד בעבירה, וזאת מכוח סעיף 36א' לפקודת הסמים. ואולם, לשאלת הבעלות משמעות רבה, שכן בית המשפט רשאי להימנע מחילוט רכוש, אם מצא ש"קיימים נימוקים מיוחדים" לכך כאמור בסעיף 36א(א) לפקודה. בפסיקה נקבע כי קיומו של בעל זכויות ברכוש, עשוי להיות נימוק מיוחד שכזה (ראה ב"ש (חיפה) 2638/99 **מדינת ישראל נ' אלון מלכה** (1.3.00)). בנוסף, פרט לחריג זה (שהוא חריג בשיקול דעת), קובע סעיף 36ג(א) מפורשות כי "בית המשפט לא יצווה על חילוט רכוש לפי סעיפים 36א או 36ב אם הוכיח מי שטוען לזכות ברכוש כי הרכוש שימש בעבירה ללא ידיעתו או שלא בהסכמתו". מדובר בנוסחת איזון, בין האינטרס הציבורי התומך במלחמה בנגע הסמים (ובכללה "מלחמה" כלכלית), לבין האינטרס הקנייני של בעל הרכוש (רע"פ 1792/99 **גאלי נ' מדינת ישראל**, פד"י נג' (3) 312).

9. מעיון בחומר החקירה עולה כי הסיכוי לסתור את טענת המבקש, לפיה לא ידע על כוונתו של החשוד לבצע עבירת סמים בעודו עושה שימוש בקטנוע, אינו גבוה. המשיבה אף הצהירה שאין בידה ראיות סותרות. אכן, הנטל להוכיח היעדר ידיעה כאמור מוטל על המבקש. ואולם, בשים לב לעברו הנקי של המבקש בתחום הסמים, מהות עבירת הסמים המיוחסת לחשוד וגרסאות הצדדים (בשלב זה), דומה כי הסיכוי שהטענה תוכח אינו מבוטל. עם זאת, אפשר כמובן שתמונת הראיות בעניין זה תשתנה בהמשך החקירה.

10. סמכות המשטרה להמשיך להחזיק בקטנוע קיימת אפוא (סעיפים 32 וכן 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), תשכ"ט-1969). פוטנציאל חילוט קיים גם הוא, כאמור, אך בעצימות נמוכה יחסית. נתון זה תומך בשקילת

חלופת תפיסה ובקביעת תנאים מקלים יחסית. לדידי, ניתן להשיג את מטרת התפיסה בדרך פוגענית פחות (בש"פ 342/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** (12.03.06)) ובשים לב לתמונת הראיות ויתר הנסיבות שפורטו, ראוי לאפשר למבקש לקבל לידי את הקטנוע, תוך קביעת תנאים להבטחת החילוט, אם אכן כך יוחלט בסופו של דבר (ראה להשוואה בש"פ 5769/12 **תמר מזרחי נ' מדינת ישראל** (20.8.12)).

11. לאחר הטיעון בעל פה, ביקשתי לקבל מהצדדים ראיות בדבר שווי הקטנוע. המשיבה לא הגישה דבר. המבקש הגיש את זיכרון הדברים שנחתם עם הקונה, בו צוין כי הקטנוע נרכש בסכום של 2,400 ש"ח "עקב בעיה בגיר". אני מניח שהבעיה תוקנה ושווי הקטנוע כיום גבוה יותר, אם כי לא ברור בכמה.

12. לאור כך, אני מורה למשיבה להשיב למבקש את הקטנוע, בכפוף לתנאים הבאים:

א. המבקש יפקיד בקופת בית המשפט סך של 2,500 ש"ח.

ב. המבקש יחתום על התחייבות עצמית בסך 5,000 ש"ח להחזיק את הקטנוע ברשותו ולא לעשות בו כל דיספוזיציה, אלא על פי החלטת בית המשפט.

ג. לאור סכום ההפקדה ושווי הקטנוע (הנטען), אינני מתנה את ההשבה בתנאים נוספים.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז אדר תשע"ז, 14 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.